

věrnících». V § 46 není však nařízeno, že obsílka k řízení před smluvním soudem má být doručena do vlastních rukou strany. Podle zjištění nižších soudů vyzval vrchní rozsudí správu velkostatku v K., aby si jmenovala důvěrníky; uvedený velkostatek nepatří však žalovanému a lesní správa řečeného velkostatku není oprávněna ani přijímati zásilky adresované dovolacímu stěžovateli, ani ho zastupovati. Přes to však nemůže být tato skutečnost s úspěchem uplatňována zrušovací stížností, poněvadž podle spisů smluvčího soudu byl vrchním rozsudím Josef G., velkostatkář v K. (stěžovatel) vyzván, aby jmenoval důvěrníky, a není porušením předpisů § 46 řeč. zák., nebylo-li mu toto vyzvání doručeno do vlastních rukou. Stran bližšího odůvodnění poukazuje se dovolací stěžovatel na důvody napadeného usnesení, jež jsou v souladě s rozhodnutím č. 11480 Sb. n. s. Podotýká se, že rozhodnutí č. 9874 Sb. n. s. nelze v souzeném případě užítí, poněvadž výrok smluvčího soudu nebyl vůbec proti lesní správě velkostatku v K. jako straně vydán.

Oprávněna jest však další výtká dovolacího rekursu, že o důvodu nároku na náhradu škody rozhodl vrchní rozsudí sám bez důvěrníků. Příslušná ustanovení § 46 honebního zákona pro Čechy zní: Odstavec druhý: »Soud smluvčí má nejprve hleděti učiniti narovnání a, nejde-li to, rozhodne pak, má-li se dáti náhrada, a která«; odstavec třetí: »Nemohou-li se smluvčí rozhodnouti, mnoho-li náhrada má činiti, rozhodne o tom vrchní rozsudí v mezích obapolných návrhů«. Ze srovnání dotčených dvou odstavců a čtvrtého téhož § 46, které dávají vrchnímu rozsudímu samostatnou působnost jen v některých otázkách, plyne, že o tom, zda žaloba jest důvodem po právu, mají rozhodovati všichni členové rozhodčího soudu, nikoliv jen vrchní rozsudí (srv. rozh. č. 10263 Sb. n. s.). V souzené věci namítl Josef G. před smluvčním soudem, že se necítí již vázán pachtovní smlouvou, uzavřenou o společenském revíru v T., a ohradil se proto proti povinnosti platiti náhradu škody, způsobené zvěří na katastru t-ckém. Vrchní rozsudí Václav S. udal jako svědek, že se o sporné otázce, o niž jde, informoval u okresního úřadu v K. a že tam mu bylo řečeno, že Josef G. jest nájemcem honitby. Podle svědecké výpovědi Jaroslava P. rozhodl vrchní rozsudí Václav S. sám o tom, že Josef G. jest povinen zaplatiti škodu, a o sporné otázce vrchní rozsudí debatu ani nezavedl, ani k ní nesvolil. Právě vylíčeným postupem vrchního rozsudího byl porušen formální předpis § 46, odst. 2, řeč. zák., podle něhož o tom, má-li se dáti náhrada, rozhodne smluvčí soud a nikoli vrchní rozhodce sám. Bylo proto důvodnému dovolacímu rekursu vyhověno a obnoveno usnesení prvě stolice, která zrušila výrok smluvčího soudu.

Čís. 16272.

Nezaměstnaným ve smyslu § 12, odst. 2, vl. n. č. 77/1936 Sb. z. a n. není, kdo se vskutku nevzdal své výdělečné činnosti, nýbrž dále koná práce patřící do oboru jeho dosavadní činnosti, třeba jen občas a příležitostně. Nezáleží na tom, zda má z nich příjem větší či menší.

(Rozh. ze dne 2. září 1937, R I 866/37.)

Povinná Anna H., majitelka domu č. p. 230 v Ch., navrhla, aby jí byl podle vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n. povolen odklad dražby uvedeného domu na dobu po 30. červnu 1938, protože prý její manžel Jan H. jest nezaměstnaným ve smyslu § 12 řeč. vlád. nař. **E x e k u č n í s o u d** zjistiv konaným šetřením, že manžel povinné nemůže již po dlouhou dobu skoro vůbec vykonávat svou truhlářskou živnost pro špatné hospodářské poměry, že nemá zakázek a že není schopný soutěže, ježto pro nemajetnost není s to si opatřiti potřebné stroje, a že vykonává jen zcela ojedinele menší opravy, takže mu byla předepsána za rok 1935 výdělková daň toliko z částky 1.200 Kč, uznal podle návrhu. **R e k u r s n í s o u d** zamítl návrh na odklad. **D ů v o d y**: Povinná by podle vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n. mohla žádati za odklad dražby jen tehdy, kdyby byl její manžel nezaměstnaný ve smyslu § 12, odst. 1 nebo 2, dotč. vlád. nař. Podmínky prvního odstavce uvedeného předpisu povinná ani netvrdí, předpoklad druhého odstavce, na nějž se povinná odvolává, není však splněn, ježto se podle zjištění prvního soudu manžel povinné nevzdal své výdělečné činnosti truhlářské úplně, nýbrž ji vykonává dále, třebaže jen v nepatrném rozsahu. Poněvadž se však podle § 12, odst. 2, řeč. vlád. nař. vyžaduje úplné vzdání se výdělečné činnosti, schází v souzeném případě právě uvedený zákonný předpoklad, a bylo proto návrh na odklad dražebního řízení zamítnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y

Rekursní soud správně vyložil ustanovení § 12, odst. 2, vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n., odepřel-li povolení odkladu exekuce proto, že tu není splněn předpoklad řečeným vlád. nařízením stanovený, že se totiž manžel dlužnice Jan H., s kterým ona žije ve společné domácnosti, ve skutečnosti nevzdal své výdělečné činnosti. Neboť bylo zjištěno, že Jan H. koná dále práce ve svém oboru truhlářském, byl i jen občas a příležitostně, a nezáleží podle uvedeného vládního nařízení na tom, zda z nich má příjem větší či menší.

Čís. 16273.

Z předpisu § 21 vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. nelze dovoditi, že rekursní soud má z úřadu přihlížeti k tomu, že vymáhající věřitel s právem na oddělené uspokojení (§ 13 vyr. ř.) v návrhu na povolení exekuce nucenou dražbou podaném za zemědělského vyrovnacího řízení netvrdil, že upomínal dlužníky způsobem uvedeným v § 20 vlád. nař. č. 250/1935 o zaplacení splátek podle § 21, odst. 1, vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 2. září 1937, R I 869/37.)

O jmění povinných Albína a Františky W-ových, rolníků v K. H., bylo zahájeno usnesením krajského soudu v M. ze dne 23. března 1937 pod Kv 95/37 zemědělské vyrovnací řízení a zahájení to bylo na jejich